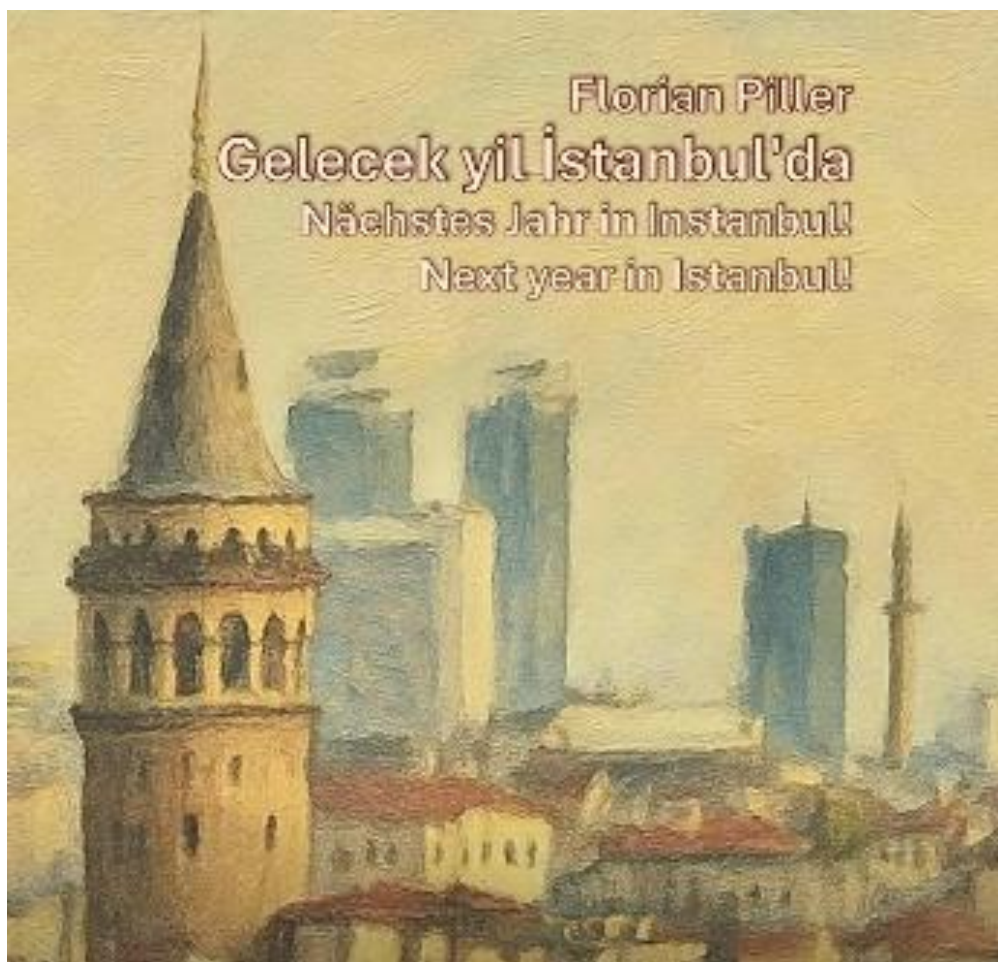

Florian Piller
Gelecek yıl İstanbul'da
Nächstes Jahr in Istanbul!
Next year in Istanbul!

Gelecek yıl istanbul'da

Kulaklarımda, gözlerimde İstanbul
Doğunun mavi gökyüzü altında
Oturuyorum boğaz kıyısında
Eminönü Üsküdar veya Karaköy'de
Gelen giden insanları izliyorum
Durup iyi akşamlar veya güle güle diyorlar
Genç bir adam tepsiyi dengeleyip yüksek
sesle çay sıcak çay diye bağıyor
Martılar suyun üzerinde çılgık çılgıca daireler çiziyor
Ve sanki büyük bir koreografinin parçası gibi hissediyorlar
Aslında bu doğru
Kırmızı bezli bir arabada
Yaşlı bir adam kestane veya altın sarısı mısır satıyor
Biri kafasında simit kulesi taşıyarak yürüyor
Ve aç müşteriler umuyor
Genç kediler sahildeki taşların üzerinde tırmanıyor
Ta ki bir dalgadan sıçrayan su damlası onları kaçırana kadar
Balıkçılar sabırla kamışlarında bir titreme bekliyor
Kulağımda istanbul gözümde istanbul
Boğazın kıyısında
Oturuyorum doğunun mavi gökyüzü altında
Yavaşça ufukta kavurucu sıcaklık kayboluyor
Altın gibi sıcak bir ışık silueti ışıltı ve parlaklıkla büyülüyor
Güneş kızıl alevler içinde denize batıyor
Ve akşam parıltısını gemilerin güvertesine boyuyor
Kulağımda istanbul gözümde istanbul
Boğazın kıyısında
Oturuyorum doğunun kapkara gökyüzü altında
Yıldızların parlamaya başladığı yerde
Ve evlerin karanlık gözleri
Birer birer sıcak ışıklarla aydınlanıyor
Kulağımda istanbul gözümde istanbul
Ve seni hasretle düşünüyorum
Gelecek yıl istanbul'da

Nächstes Jahr in Istanbul

Istanbul in meinen Ohren, in meinen Augen
Dort unter dem blauen Himmel des Orients
Sitze ich am Bosphorus in Eminönü, Üsküdar oder Karaköy
Und sehe all die Leute die kommen und gehen
Sie bleiben stehen und sagen "Iyi akşamlar" oder „Güle güle“
Ein junger Mann jongliert ein Tablett und ruft laut «Çay, sıcak Çay»
Die Möwen ziehe kreischend ihre Kreise über dem Wasser
Und fühlen sich dabei wie in einer grossen Choreografie
Was eigentlich auch stimmt
An einem Wagen mit roter Stoff-Plane
Verkauft ein alter Mann Kastanien oder goldgelbe Maiskolben
Auf dem Kopf jongliert jemand einen Turm Simit spazieren
Und hofft auf hungrige Kunden
Junge Katzen turnen auf den Steinbrocken am Ufer
Bis sie von einem Spritzer der Gischt fortgejagt werden
Fischer warten geduldig auf ein Zittern an ihren Ruten
Istanbul in meinen Ohren und in meinen Augen
Am Ufer des Bosphorus
Sitze ich unter dem blauen Himmel des Orients
Langsam versinkt die sengende Hitze hinter dem Horizont
Ein goldig warmes Licht verzaubert die Silhouette mit Glitter und
Glanz
Die Sonne verschwindet feurig Rot im Meer
Und mahlt den Schiffen den Abendschimmer auf ihr Bord
Istanbul in meinen Ohren, in meinen Augen
Am Ufer des Bosphorus
Sitze ich unter dem tiefschwarzen Himmel des Orients
An dem die Sterne zu funkeln beginnen
Und die dunkeln Augen der Häuser
Eines nach dem anderen mit warmem Licht erleuchtet wird
Istanbul in meinen Ohren in meinen Augen
Und ich denke voll Sehnsucht an dich zurück
Gelecek yıl istanbul'da

Next Year in Istanbul

Istanbul in my ears, in my eyes
There under the blue sky of the orient
I sit by the Bosphorus in Eminönü Üsküdar or Karaköy
And watch all the people who come and go
They pause and say "Iyi akşamlar" oder „Güle güle“
A young man balances a tray and shouts loudly "tea, hot tea"
The seagulls circle screeching above the water
And feel like part of a great choreography
Which is true
At a cart with a red cloth roof
An old man sells chestnuts or golden yellow corn cobs
Someone balances a tower of simit on their head
And hopes for hungry customers
Young cats climb on the stones at the shore
Until a splash of spray sends them scurrying
Fishermen wait patiently for a tug on their lines
Istanbul in my ears and in my eyes
On the shore of the Bosphorus
I sit under the blue sky of the orient
Slowly the blazing heat sinks behind the horizon
A golden warm light enchants the silhouette with glitter and shine
The sun disappears fiery red into the sea
And paints the evening glow onto the decks of the ships
Istanbul in my ears in my eyes
On the shore of the Bosphorus
I sit under the deep black sky of the orient
Where the stars begin to sparkle
And the dark eyes of the houses
Are lit one by one with warm light
Istanbul in my ears in my eyes
And I think back to you with deep longing
Gelecek yıl istanbul'da

İstanbul kokularla konuşur

Sabah seni tuz ve yosunla uyandırır Boğaz.
Eski şamandıralarda ıslak halatların kokusu.
Sokaklarda taze simit ısıtır havayı.
Yorgunluğu dağıtan ince bir çay buğusu.
Öğleye doğru kızarmış balık, sandaldan balık ekme.
Limon, soğan, biberin keskinliği.
Baharat çarşısında açılır dünyalar.
Kimyon, sumak, tarçın ve karanfil
uzun yolların hikâyesini fısıldar.
Eski avluların gölgesinde kitaplar
toz ve zaman kokar.
Sahaflarda kâğıt saklanır
sessiz bir deniz gibi.
Birkaç adım ötede ıhlamur
tatlı bir serinlik taşır sokaklara,
ve bir yerde koyu bir kahve közde tütmektedir,
yoğun ve barışçıl.
Kışın sahlep karışır tarçınla nefese.
Yazın yasemin taş duvarlardan
gündüzün sıcaklığını salar.
İkinci şehrin tadıdır.
Bir esinti vapurdan mazot getirir,
asfalttan kauçuk, yağmurdan sonra kızgın taş.
Köşelerde baklava şuruba döner,
ve hamamın serinliği kapı aralıklarından yükselir.
Zeytinyağı sabunu, ten, buhar
ve çinilere sinmiş bir geçmiş kokusu.
Rüzgâr dönünce, poyraz berraklık getirir,
lodos ise nem ve sıcaklık,
sanki uzak kıyıları paltosunda taşır.
Adalarda çam, reçine ve deniz kokar,
bisiklet zincirleri ve sessiz bahçeler.
Akşamüstü rakının anisi
ince bir iz bırakır sahil yollarına,
nargile dumanı bulut gibi geçer avlulardan,
sokak satıcıları kestane kavurur.
Tüm bunların arasında bir incelik vardır:
Güneşte ısınmış bir kedinin tüyü,
sokaklarda sallanan yeni yıkanmış çamaşırlar.
Bir şehrin havası, kokulardan bir hafıza kurar,
seni yeniden bulan kokular,
gürültü sustuktan çok sonra bile.

İstanbul spricht mit Düften

Am Morgen weckt dich der Bosphorus mit Salz und Algen.
Der Geruch nasser Taue an alten Bojen.
Auf den Straßen wärmt frisches Simit die Luft.
Ein Hauch von Tee vertreibt die Müdigkeit.
Gegen Mittag: gebratener Fisch, Fischbrötchen vom Boot.
Die Schärfe von Zitrone, Zwiebel, Paprika.
Im Gewürzbasar öffnen sich Welten.
Kümmel, Sumach, Zimt und Nelke
flüstern Geschichten von langen Wegen.
In den Schatten alter Höfe riechen Bücher nach Staub und Zeit.
In den Antiquariaten bewahrt sich Papier wie ein stilles Meer.
Nur ein paar Schritte weiter trägt Lindenblütenduft
süße Frische durch die Straßen,
und irgendwo glimmt starker Kaffee auf den Kohlen,
schwer und friedvoll.
Im Winter mischt sich Sahlep mit Zimt in den Atem.
Im Sommer entlässt Jasmin aus den Steinmauern
die Wärme des Tages.
Der Nachmittag ist der Geschmack der Stadt.
Eine Brise bringt Dieselgeruch vom Dampfer,
Kautschuk vom Asphalt, glühende Steine nach Regen.
An den Ecken badet Baklava im Sirup,
und aus den Spalten der Türen steigt die Kühle des Hamams.
Olivenseife, Haut, Dampf,
und ein Hauch von Vergangenheit, der sich in Fliesen eingeprägt hat.
Wenn der Wind dreht, bringt der Poyraz Klarheit,
der Lodos dagegen Feuchtigkeit und Wärme,
als trüge er ferne Küsten im Mantel.
Auf den Inseln riecht es nach Kiefer, Harz und Meer,
nach Fahrradketten und stillen Gärten.
Am Abend hinterlässt der Anis des Raki
eine feine Spur auf den Küstenwegen,
Shisharauchs zieht wie Wolken durch die Höfe,
Straßenhändler rösten Kastanien.
Zwischen all dem liegt eine Zartheit:
Das Fell einer Katze, in der Sonne erwärmt,
die flatternde Wäsche, frisch gewaschen in den Straßen.
Die Luft einer Stadt baut aus Düften eine Erinnerung,
Düfte, die dich wiederfinden,
lange nachdem der Lärm verstummt ist.

İstanbul Speaks in Scents

In the morning, the Bosphorus wakes you with salt and seaweed.
The smell of wet ropes on old buoys.
On the streets, fresh simit warms the air.
A wisp of tea steam chases away fatigue.
By noon: fried fish, fish sandwiches from the boats.
The sharpness of lemon, onion, pepper.
In the spice bazaar, worlds unfold.
Cumin, sumac, cinnamon, and clove whisper tales of long journeys.
In the shade of old courtyards, bookssmell of dust and time.
In the secondhand shops, paper rests like a silent sea.
A few steps away, linden blossoms
carry sweet coolness through the streets,
and somewhere, dark coffee smolders on the coals,
dense and peaceful.
In winter, sahlep mingles with cinnamon in the breath.
In summer, jasmine releases from stone walls the warmth of the day.
Afternoon is the city's flavor.
A breeze brings diesel from the ferry,
rubber from the asphalt, hot stones after rain.
On the corners, baklava sinks into syrup,
and from the gaps of doors, the coolness of the hamam rises.
Olive oil soap, skin, steam,
and a scent of the past embedded in the tiles.
When the wind turns, the Poyraz brings clarity,
the Lodos moisture and heat,
as if it carried distant shores in its coat.
On the islands, pine, resin, and sea,
bicycle chains and quiet gardens.
At dusk, raki's anise leaves a fine trace on the coastal roads,
hookah smoke drifts like clouds through the courtyards,
street vendors roast chestnuts.
Amid all this, there is a subtle tenderness:
The fur of a cat warmed by the sun,
laundry swaying fresh in the streets.
The air of a city builds a memory out of scents,
scents that find you again, long after the noise has gone silent.

Galata Kröpüsü - Hayatın Akışı

İki kıyı arasında, gece ile gündüz arasında,
her şeyi birleştiren bir köprü.
Balıkçılar maviliğe ağlarını atar,
hayalperestler korkuluğa yaslanır,
satıcılar seslenir, çay buhar içinde.
Arabalar hızla geçer, adımlar kesişir,
turistler hayranlıkla bakar, yerliler acele eder.
Kısa bir bakış, gizli bir tebessüm,
herkes kendi yolunda,
ama hepsi aynı köprüde.
Tramvay gıcırdar, arabalar kıvrılır,
korna sesleri konuşmalarla karışır.
Asfalt, raylar ve ayak sesleri arasında
şehrin akışı buradan oraya sürer,
durmaksızın, dinlenmeksizin.
Ezan sesi karışır
martı çığlıklarına ve motor gürültüsüne.
Zaman geçmez,
su ile birlikte akar,
hikâyeleri alır, yenilerini getirir.

Galata Brücke - Strom des Lebens

Zwischen zwei Ufern, Tag und Nacht,
eine Brücke, die alles zusammenführt.
Fischer werfen Netze ins Blau,
Träumer lehnen ans Geländer,
Händler rufen, der Tee dampft.
Autos rauschen, Schritte kreuzen,
Touristen staunen, Einheimische eilen.
Ein kurzer Blick, ein verstohlenes Lächeln,
jeder auf seinem eigenen Weg,
doch alle auf derselben Brücke.
Die Tram quietscht, Autos schlängeln sich,
Gehupe mischt sich ins Stimmengewirr.
Zwischen Asphalt, Schienen und Schritten,
fließt der Strom der Stadt von hier nach dort, ohne Rast und Ruh.
Der Ruf zum Gebet mischt sich
ins Möwengeschrei und den Motorenlärm.
Die Zeit vergeht nicht, sie fließt mit dem Wasser,
nimmt Geschichten mit und bringt neue herbei.

Galata Bridge - The Stream of Life

Between two shores, day and night,
a bridge that brings everything together.
Fishermen cast their nets into the blue,
dreamers lean against the railing,
vendors call out, the tea steams.
Cars rush by, footsteps cross,
Tourists are looking around, locals are hurrying.
A brief glance, a secret smile, each on their own path,
yet all on the same bridge.
The tram squeals, cars weave through,
honking blends with the chatter of voices.
Between asphalt, rails, and footsteps,
the current of the city flows from here to there,
without rest or pause.
The call to prayer mixes
with seagull cries and engine noise.
Time does not pass, it flows with the water,
carrying stories away and bringing new ones.

Hayat bir parça kağıt gibidir

Hayat bir parça kağıt gibidir,
bazen buruşturulmuş, bazen atılmış.
İhtiyacımız olmayan şeyler sokaklarda yatar,
fark edilmeden kalan insanlar tarafından toplanır.
İstanbul sokaklarında, genç adamlar, hatta çocuklar
arkalarında çöp dolu büyük arabalar çeker.
Sonu olmayan bir iş
her gün yeniden başlar.
Şehri, her köşesini, her sokağını bilirler
ve başkalarının bıraktığı yükleri taşırlar.
Her poşet, her şişe, her karton kutu
sıklıkla unuttuğumuz hikâyelerinin bir parçasıdır.
Sokağın gürültüsü ve şehrin hızı
onları rahatsız etmez.
Sokaklar onların evidir,
onlar şehrin kahramanlarıdır.
Hayat bir parça kağıt gibidir,
önemsiz ve göz ardı edilen.
Çünkü çoğu zaman unuturuz ki
temiz sokaklara sahip olmamızı sağlayan birileri vardır.

Das Leben ist wie ein Stück Papier

Das Leben ist wie ein Stück Papier,
manchmal zerknüllt, manchmal weggeworfen.
Auf der Strasse liegt, was wir nicht mehr brauchen,
wird eingesammelt von Menschen, die unbemerkt bleibt.
In den Strassen von Istanbul, Junge Männer, gar Kinder,
ziehen grosse Wagen mit Müll hinter sich her.
Eine Arbeit ohne Ende fängt jeden Tag von vorne an.
Sie kennen die Stadt, jeden Winkel, jede Ecke
und tragen die Lasten, die andere hinterlassen.
Jeder Beutel, jede Flasche, jeder Karton
ist ein Teil ihrer Geschichte, die wir oft vergessen.
Der Lärm der Strasse und das Tempo der Stadt
werden von ihnen nicht gestört.
Die Strassen sind ihr Zuhause,
sie sind die Helden der Stadt.
Das Leben ist wie ein Stück Papier,
unscheinbar und übersehen.
Weil wir zu oft vergessen, dass jemand dafür sorgt,
dass wir saubere Strassen haben.

Life is like a piece of paper

Life is like a piece of paper,
sometimes crumpled, sometimes thrown away.
What we no longer need lies on the street,
collected by people who remain unnoticed.
In the streets of Istanbul, young men, even children,
pull large carts full of waste behind them.
A job with no end starts anew every single day.
They know the city, every corner, every alley,
and carry the burdens others leave behind.
Every bag, every bottle, every cardboard box
is part of their story, which we often forget.
The noise of the street and the pace of the city
do not disturb them.
The streets are their home, they are the heroes of the city.
Life is like a piece of paper, unremarkable and overlooked.
Because we so often forget that someone ensures
our streets are clean.

Bu şehir onlara ait – İstanbul'un kedileri

Kediler alacakaranlık sokaklarda dolaşır,
Boğaz'dan esen rüzgâr gibi hafif.
Simit tezgâhları ile buharlı çaylar arasında
küçük gölgeler kayar
ve kaldırım taşlarına düşer.
Bunlardan biri sıcak bir motorun üstünde dinlenir,
gözleri yarı kapalı, şehrin gürültüsünden etkilenmeden.
Bir diğeri Süleymaniye Camii'nin kubbesinin altında oturur,
yukarıya bakar, martıların beyaz halkalar çizdiği göğe
ve her şey hafif ve özgür görünür.
Balıkçılar ağlarını toplar, güvercinler kanat çırpır,
adımlar vapura doğru hızlanır,
balık dolu kasalarla geri döner.
Patiler kıpırtısız durur,
görünmeden bir av yakalamak için anı bekler.
Neon yansımalarında yeşil gözler parlar,
içlerinde sessiz bir dua saklıdır:
Her kedi yerini bulsun,
koruyan bir çatı, okşayan bir el,
artan yemekten biraz nasip.
Gece yavaşça evlerin üstüne iner.
Şehir köz gibi parıldar.
Kediler bıyıklarında yıldızlar toplar
ve sessiz arka avlulardan geçerek
sabahın yeni ışığını getirirler.

Die Stadt gehört ihnen – Istanbul's Katzen

Katzen streifen durch Dämmergassen,
leicht wie der Luftzug, der vom Bosphorus weht.
Zwischen Simit-Ständen und dampfendem Tee
gleiten kleine Gestalten aus Schatten,
die aufs Kopfsteinpflaster fallen.
Eine von ihnen ruht auf warmem Motor,
die Augen halb geschlossen, vom Stadtlärm unberührt.
Eine andere sitzt unter der Kuppel der Süleyman Moschee,
schaut hinauf, wo Möwen weisse Kreise ziehen
und alles scheint so leicht und frei.
Fischer rollen Netze ein, Tauben flattern auf,
Schritte eilen zur Fähre,
kommen mit Kisten voll Fische zurück.
Pfoten lauern reglos auf den Moment,
ungesehen Beute zu erhaschen.
Im Abglanz von Neon blitzen grüne Augen,
in ihnen liegt ein stilles Gebet:
Möge jede Katze ihr Plätzchen finden,
ein schützendes Dach, eine streichelnde Hand
ein wenig zu füttern von dem, was übrig bleibt.
Nacht fällt langsam über die Häuser.
Die Stadt glimmt auf wie Kohle.
Katzen sammeln Sterne in ihren Schnurrhaaren
tragen sie weiter durch stille Hinterhöfe,
bis der Morgen neues Licht verspricht.

The city belongs to them – Istanbul's cats

Cats wander through twilight alleys,
light as the breeze blowing in from the Bosphorus.
Between simit stands and steaming tea,
small figures glide out of shadows
that fall across the cobblestones.
One of them rests on a warm engine,
eyes half-closed, untouched by the city's noise.
Another sits beneath the dome of the Süleymaniye Mosque,
gazing upward, where seagulls draw white circles
and everything seems so light and free.
Fishermen roll in their nets, pigeons flutter up,
footsteps rush toward the ferry,
return with crates full of fish.
Paws lie still, waiting for the right moment
to snatch unseen prey.
In the shimmer of neon, green eyes flash,
within them lies a quiet prayer:
May every cat find its place,
a protective roof, a gentle hand,
a little food from what is left behind.
Night slowly falls over the houses.
The city glows like coal.
Cats gather stars in their whiskers
and carry them through quiet courtyards
until morning promises new light.

Balat – Renklerin Yaşadığı Yer

Burada hiçbir şey gri değil,
hayat rengârenk boyanmış,
duvarlarda, merdivenlerde,
insanların yüzlerinde.
Her cephe benzersiz,
her sokak yeni bir tablo.
Şemsiyeler sokakların üzerine gerilmiş,
adeta uçan bir gökkuşağı gibi.
Kafelerde sohbet kokusu var,
eski tuğlalar arasında asılı kalan.
Basamaklar kıpkırmızı, koyu mavi, güneş sarısı,
iner çıkar, sanki dans edermiş gibi.
Evlerin arasından
yine yeniden açılır bir manzara,
Haliç'e, Boğaz'a,
zamanı beraberinde götüren suya doğru.
Evler Pippi Uzunçorap'ın dünyasından çıkmış gibi renkli,
Rocky Ducky'nin eski evi gibi yamuk,
her şeyin mümkün görüldüğü,
kimsenin tam anlamıyla büyümediği bir yer.
Balat sadece bir semt değil,
Balat bir histir,
nostalji ile yeni başlangıç arasında,
zamansız, renkli ve canlı.

İstanbul'un Üzerine Kar

Yoğun kar taneleri Boğaz Köprüsü'nün esintisinde asılı kalır,
kamyonların arasında kaybolur,
yavaşça sabaha doğru gürleyerek ilerlerler.
Yeni Camii'nin önündeki meydanda
ayak izlerinden silik desenler.
Kar, şehri bir dakikalığına durdurur,
kaldırım taşlarının ve betonun üzerinden hafifçe geçer.
Sokak tezgâhlarında çay bardakları buhar içinde,
ince bir örtü cama yerleşir,
şeker kristale çevirir,
tarçını sessiz bir kokuya.
Kıyıdaki kürekçiler teknelerini kısa bir süre akıntıya bırakır,
suyun ağırlığını hissederek
düşen beyazın örtüsü altında.
Ezan sesi kar tanelerinin arasından duyulur,
sessizliğe bürünmüş, neredeyse dünyevi bir tonda.
Ev sıraları birbirine yumuşakça sokulmuş gibi,
eski mahallelerin sokakları rengini yitirir.
Sokak kedileri patilerini basar
ve sessiz noktalar bırakır
bembeyaz bir sayfanın üzerine.

Balat – Wo die Farben leben

Hier ist nichts grau, hier ist das Leben bunt bemalt,
auf den Wänden, auf den Treppen,
auf den Gesichtern der Menschen.
Jede Fassade einzig-art-ig, jede Strasse ein neues Bild.
Schirme spannen sich über die Gassen,
wie ein schwebender Regenbogen.
In den Cafés riecht es nach Gesprächen,
die zwischen alten Backsteinen hängen bleiben.
Die Stufen, knallrot, tiefblau, sonnengelb,
führen auf und ab, als würden sie tanzen.
Immer wieder öffnet sich zwischen den Häusern der Blick,
frei auf das Golden Horn, auf den Bosphorus,
auf das Wasser, das die Zeit mit sich nimmt.
Die Häuser bunt, wie aus Pippi Langstrumpfs Welt,
und schief, wie das alte Haus von Rocky Ducky,
wo alles möglich scheint, niemand wirklich erwachsen wird.
Balat ist nicht nur ein Quartier, Balat ist ein Gefühl,
zwischen Nostalgie und Neubeginn,
zeitlos, bunt und lebendig.

Balat – Where Colors Live

Nothing is grey here, life is painted in bright colors,
on the walls, on the stairs, on the faces of the people.
Every facade is one-of-a-kind, every street a new picture.
Umbrellas stretch across the alleys, like a floating rainbow.
In the cafés, it smells like conversation,
hanging between old brick walls.
The steps, bright red, deep blue, sunny yellow,
go up and down as if they were dancing.
Again and again, a view opens between the houses,
free onto the Golden Horn, onto the Bosphorus,
onto the water that carries time with it.
The houses are colorful, like from Pippi Longstocking's world,
and crooked, like the old house of Rocky Ducky,
where everything seems possible,
and no one ever truly grows up.
Balat is not just a neighborhood, Balat is a feeling,
between nostalgia and new beginning.

Schnee über Istanbul

Dichte Flocken hängen im Luftzug der Bosphorus-Brücke,
verlieren sich zwischen Lastwagen,
die langsam in den Morgen dröhnen.
Auf dem Platz vor der Neuen Moschee
ein schwaches Muster aus Sohlen.
Schnee hält die Stadt eine Minute lang still,
streicht über Kopfsteinpflaster und Beton.
Teegläser dampfen an Strassenständen,
ein zarter Schleier legt sich über das Glas,
macht Zucker zu Kristallen, Zimt zu stummem Duft.
Ruderer am Ufer lassen ihre Boote kurz treiben,
spüren das Gewicht des Wassers
unter einer Decke aus fallendem Weiss.
Der Ruf des Muezin dringt durch die Flocken,
eingehüllt, fast säkular, in die Lautlosigkeit.
Die Häuserzeilen wirken sanft aneinanderrückt,
Gassen im alten Viertel verlieren Farbe.
Strassenkatten setzen Pfoten
und hinterlassen lautlose Punkte
auf einem unbeschriebenen Blatt.

Snow over Istanbul

Thick flakes drift in the breeze of the Bosphorus Bridge,
getting lost among the trucks
that rumble slowly into the morning.
In the square before the New Mosque, a faint pattern of soles.
Snow holds the city still for a minute,
smoothing over cobblestones and concrete.
Tea glasses steam at street stalls,
a delicate veil settles on the glass, turns sugar into crystals,
cinnamon into silent scent.
Rowers at the shore let their boats drift briefly,
feeling the weight of the water
beneath a blanket of falling white.
The muezzin's call pierces through the flakes,
wrapped, almost secular, in the silence.
Rows of houses seem to lean gently together,
alleys in the old quarter lose their color.
Street cats place their paws
and leave silent dots on a blank page.

İstiklal – Şehrin Nabzı, Ruhların Sokağı

İnsan kalabalığı geniş bir nehir gibi,
bin adım, bin ses,
kafelerden ve barlardan gelen müzikle karışır.
Kırmızı tramvay kalabalığın içinden yolunu açar,
kahkahalar karışır
raylar üzerindeki tekerleklerin sesiyle.
Vitrinler ışıkların parıltısında parlar,
tezgâhlarda baklava ve çikolata,
şehir bin bir renkte atar,
geçmiş ile şimdi arasında.
Burada, her köşe bir hikâye anlatır,
dün ile bugün birbirine karışır.
Geçmiş her kaldırım taşında nefes alır,
neon ışıklar başka bir zamandan bahseder.
Turistler durur ve hayranlıkla bakar,
gizli sokaklarda,
Çiçek Pasajı'nda,
anıların cephelere yapıştığı yerde.
Taze demlenmiş çayın kokusu
nargile dumanıyla dans eder.
Tanıdık ve yabancı
dillerde ses kalabalığı.
Aşıklar kalabalıkta kaybolur,
Aziz Antuan'ın önünde yeniden buluşurlar.
Adımlar yavaşlar,
bir anlığına zamanın nefesini hissedersin.
Gözlerde gece titrer,
sesler derinleşir,
İstiklal sessizleşir.
Ve bilirsin – artık onun bir parçası olmuştundur.

İstiklal – Puls der Stadt - Strasse der Seelen

Menschenströme wie ein breiter Fluss,
tausend Schritte, tausend Stimmen,
vermischt mit Musik aus Cafés und Bars.
Die rote Tram schneidet ihren Weg durch die Menge,
Gelächter mischt sich mit dem Klang
der Räder auf Schienen
Schaufenster glänzen im Schein der Lichter,
Baklava und Schokolade in den Auslagen,
Die Stadt pulsiert in tausend Farben,
zwischen Vergangenheit und Gegenwart.
Hier, wo jede Ecke eine Geschichte erzählt,
vermischen sich gestern mit heute.
Vergangenes atmet in jedem Pflasterstein,
während Neonlichter von einer anderen Zeit erzählen.
Touristen bleiben stehen und staunen,
in versteckten Gassen,
in der Çiçek Pasajı,
wo die Erinnerungen an Fassaden kleben.
Der Duft von frisch gebrühtem Çay
tanzt mit dem Rauch der Wasserpfeifen.
Stimmen-Gewimmel in fremden
und vertrauten Sprachen.
Liebende verlieren sich im Gedränge,
finden sich wieder beim Heiligen Antonius.
Schritte verlangsamen sich,
für einen Moment spürst du den Atem der Zeit.
Die Nacht flackert in den Augen,
die Stimmen werden tiefer,
İstiklal wird stiller.
Und du weisst – du bist ein Teil von ihr geworden.

İstiklal – Pulse of the City, Street of Souls

Streams of people like a wide river,
a thousand steps, a thousand voices,
mixed with music from cafés and bars.
The red tram cuts its way through the crowd,
laughter blends with the sound
of wheels on rails.
Shop windows gleam in the glow of lights,
baklava and chocolate on display,
the city pulses in a thousand colors,
between past and present.
Here, where every corner tells a story,
yesterday and today intertwine.
The past breathes in every cobblestone,
while neon lights speak of another time.
Tourists stop and marvel,
in hidden alleys,
in the Çiçek Pasajı,
where memories cling to facades.
The scent of freshly brewed çay
dances with the smoke of waterpipes.
A buzz of voices in foreign
and familiar languages.
Lovers lose themselves in the crowd,
and find each other again at Saint Anthony.
Footsteps slow down,
for a moment you feel the breath of time.
The night flickers in the eyes,
the voices grow deeper,
İstiklal becomes quieter.
And you know – you have become a part of it.

Kuşların Şehirleri
(Osmanlı Kuş Evleri, İstanbul)

İstanbul'un gürültülü
sokaklarının üzerinde,
insanların koşuşturduğu, gemilerin
seslendiği yerlerde,
cami ve çarşıların arasında,
taştan küçük saraylar asılı durur.
Ne krallar ne de tüccarlar
ve âlimler için inşa edildiler,
rüzgârla seyahat edenler için
yapıldılar,
bir yuvaları yok,
ama her yerde yuvalarını bulurlar.
Merhamet yalnızca insanlara ait
değildir.
Veren, en küçük olana da verir,
çatılar üzerinde süzülen kanatlara,
sabahı şarkılarla karşılayan seslere.
Her küçük saray bir işarettir,
taşla işlenmiş sessiz bir dua,
görünmeyenlerin evi,
ama şehrin ruhuna dokunanlar.

Marmara İlahiyat Camii
Bilgi ve İncanın Buluştuğu Yer

Bilgiden bir çatı,
cennete uzanan basamaklar gibi dizilmiş kitaplar,
ışıkla iç içe,
tıpkı bilgelik gibi.
Bilim inanca akar,
söz ve yaratılış birleşir,
taşınır bir spiral ile
yükselerek – ilahi olana doğru.
Başların çok üzerinde gökyüzü açılır,
kubbenin kilit taşı olarak altı "Vav" ile tutulur,
sayı ve anlamdan oluşan bir desen,
ilahi düzenin yankısı.
Ve tüm bunların altında, sessiz bir alan,
pencerelerin
dünyayı içeri aldığı,
ağaçlar, kediler ve insanlar.
Burada ruh ve dünya dosttur,
ne yukarı ne aşağı,
ne önce ne sonra,
yalnızca Bir olan, Bütün olan.

Die Städte der Vögel
(Osmanische Vogelhäuser in Istanbul)

Hoch über Istanbul's lärmigen Strassen,
wo Menschen eilen und Schiffe rufen,
zwischen Moscheen und Märkten,
schweben kleine Paläste aus Stein.
Nicht für Könige, nicht für Händler oder Gelehrte gebaut
sondern für jene, die mit dem Wind reisen,
die kein Zuhause kennen
und doch überall zu Hause sind.
Barmherzigkeit gehört nicht nur den Menschen.
Wer gibt, gibt auch den Kleinsten,
den Flügeln, die über die Dächer gleiten,
den Stimmen, die in den Morgen singen.
Jeder kleine Palast ist ein Zeichen,
ein stilles Gebet in Stein,
ein Heim für jene, die unsichtbar bleiben
und doch Teil dieser Stadt sind.

The Cities of Birds
(Ottoman Birdhouses in Istanbul)

High above Istanbul's noisy streets,
where people hurry and ships call,
between mosques and markets,
small palaces of stone float in silence.
Not built for kings,
nor for merchants or scholars,
but for those who travel with the wind,
who have no home,
yet find a home everywhere.
Compassion is not only for humans.
Whoever gives, gives to the smallest,
to the wings that glide above the rooftops,
to the voices that sing the morning awake.
Each tiny palace is a sign,
a silent prayer in stone,
a home for those unseen,
yet woven into the soul of the city.

Marmara İlahiyat Camii
Wo Wissen und Glaube sich küssen

Ein Dach aus Wissen,
Bücher, gestapelt wie Stufen zum Himmel,
durchzogen von Licht, wie die Weisheit selbst.
Wissenschaft fließt in den Glauben,
Wort und Schöpfung verschmelzen,
getragen durch die Spirale,
die sich hebt – Richtung Göttlichkeit.
Hoch über den Köpfen öffnet sich der Himmel,
gehalten von sechs „Waw“ als Schlussstein der Kuppel,
ein Muster aus Zahl und Bedeutung,
ein Echo göttlichen Ordnung.
Und unter all dem, ein stiller Raum, wo die Fenster,
die Welt hereinlassen, Bäume, Katzen und Menschen.
Hier sind Freundin Geist und Welt,
kein Oben, kein Unten, kein Davor, kein Danach,
Nur das Eine, das Ganze.

Marmara İlahiyat Camii
Where Knowledge and Faith Embrace

A roof of knowledge,
books stacked like steps to heaven,
interwoven with light, like wisdom itself.
Science flows into faith,
word and creation merge,
carried by the spiral
that rises – toward divinity.
High above the heads, the sky opens,
held by six "Waw" as keystone of the dome,
a pattern of number and meaning,
an echo of divine order.
And beneath it all, a silent space,
where the windows let the world in,
trees, cats, and people.
Here, spirit and world are friends,
no above, no below, no before, no after,
only the One, the Whole.

